

Evet, hayat... Genel baktığımda, şöyle bir iki kısa not almıştım, ama tabii çok genel oldu bir şeyler. Hayat hiç kolay olmadı benim için, gayet zor oldu ve daha da zorlaşmaya devam ettiğini düşünüyorum. Böyle gittikçe zorlaşıyor. Sorumluluklar arttıkça sonra, bunun hani, hayalinde hep böyle ortak bir yaşam, eşitlikçi bir hayat diye hayal ederken, küçük yaşlarda diyeyim, genç yaşlarda; hayallerimiz daha varken, sonrasında tabii umduğum gibi olmadı. Aksine daha da böyle hani zorlaştırdı benim için. Bazı açılardan tabii hayatı anlamlandırmak, kötü hissettiğinde daha çabuk çıkmak için hayat deneyimimiz bizi şey yaptı tabii, "yola devam et" gibi daha, ne diyeyim çabuk toparlamama neden oluyor. Ama bir yandan da zor, zor olarak gitmeye devam ediyor.

Başından belki de öyle başladı hayat. 73 İstanbul doğumluyum ben. İşte, hatırlayamadığımız o 5 yaş döneminden sonra, annemle babam boşandıktan sonra, Ödemiş'e geldik, küçük bir yer tabii. Bir an tabii, o anlamlandıramadığım şeyler hani, bir anda baban hayatından çıkıyor, yok. O dönemde hani şu anki bilinçte olduğunu düşünmüyorum. Muhtemelen hani, haldur huldur da gelmişizdir buraya, kimse de bana bir açıklama yapmamıştır, büyük ihtimalle. Ben sadece şöyle bir şey hatırlıyorum. Eşyalar gelmiş bizim, İstanbul'dan Ödemiş'e. "Anne, işte benim Arap bebeğim vardı bir tane, zenci bebeğim vardı. Arap bebeğim nerede? Onu da getir" filan dediğimi bak, çok net hatırlıyorum mesela. Bir tek o sahneyi hatırlıyorum, benim için kıymetli olan oyuncaklarım filan gibi. Neyse sonra tabii o ilkokul çağı geçiyor, normal bir şekilde, ama şeyi hatırlıyorum, mesela herkes, hani okullarda sorulur ya. "Annen ne iş yapıyor? Baban?" Anneler genelde çalışmazdı o dönem, benim annem çalışmaya başlamıştı ben 6 yaşındayken. Ondan ayrılma şeyi de kötüydü. Mesela, sabah işe gidiyor işte, ağlıyorum filan. El sallıyorum ona filan, ama işte sonra İlkokula başladığımda herkes ağlarken, bu sefer ben bir sene önce alışmış biri olarak (gülüyor), ağlamadan gitmişim okula, çok net. Ama şeyi çok net hatırlıyorum, hani boşanan insan pek yoktu o dönem sanki ve çalışan anne de neredeyse yoktu. Anneler ev kadınıydı, babalar evdeydi ya da iyi kötü evlilikler gidiyordu herhalde. Ben mesela hani, baban bir yerde, işte o da subaydı, tayinleri çıkıyor, bir yerlere gidiyor. Hep böyle şey hani, söylemeye utanırdım. Hani şimdi insanlar ne kadar kolay "ha, boşandım" diyorsun, işte ne bileyim bir sürü boşanmış insan var. Bu daha kolay dile getirilen bir şey, ama o dönem için, 80, yani 79'da ilkokula başladım, düşün hani tam sonra 80 dönemi vesaire... Hep böyle şey, sanki benim suçummuş gibi ya da benim utanmam gereken bir şeymiş gibi böyle bunu saklama gereği duyardım, hiç söyleyemezdim yani, ama şey de oluyordu mahallede, "a, babası yokmuş" gibi bir saçma sapan insanlar da oluyordu, onu bak, onlar, hiçbir zaman unutamadım ben o şeyleri. O insanlara hâlâ böyle şey, kırıngımdır mesela. Ne demek yani bir çocuğa, ama işte onlar da kendi ailelerinden gördüklerini şey yapıyorlardı, yaşıyorlardı. Onlara göre yansıtıyorlardı. Sonra o gençlik, ergenlik dönemleri de... İzmir'e geldim, yatılı okula. (...) Kolejine. Orada hafta sonları tekrar eve gidiyorduk. Ama o ergenlik dönemi çok mutlu olmadığım dönemdi. Çünkü hep işte, boşanmış annenin bir kızı olarak genç kızı olarak küçük yerde yetişmenin zorlukları vardı. İşte ne bileyim giyimine daha dikkat edersin. Annemin sürekli, "işte bak, işte kızını yalnız büyütüyor, şey yapma, bana laf getirme, laf" sözleriyle, hiç böyle özgür ve içimden geldiği gibi yaşayamadım. İşte ne bileyim, yolda yürürken, işte dikkat edeceksin, işte giyimine, her şeyine, bir erkek arkadaşım olsa onunla beraber işte bir yerde oturmak, işte şey, hep laf çıkmasın şeyleri. Bunlar hep

şey yaptı, böyle o 80 dönemi sonrası kötü, kötü hissettirdi yani. Özgür hiçbir zaman olmadı. Sonra işte lise bitti. Tamam iyi bir eğitim aldık, yani hani sınavlara hazırlama anlamında. İstanbul'a geldik. Üniversite. Ondan sonra artık biraz tabii kendimi bulmaya çalıştım. O ortamda aslında çok, hobiler, spor, müzik, tiyatro olsun, çok hevesim vardı, ilgim vardı. Ama hep her hafta sonu eve gitmek, o yatılı okulda dört duvar arasında kalmamak için. Hep şey oldu, hafta sonu eve gitmek için hiçbirine katılamadım. Özellikle jimnastik mesela şey, o zamanki jimnastik hocam, böyle adam peşimizden koşuyordu. Ben saklanıyordum filan, hani beni şeylere çağırmasın diye. Çok isterdi, iyi bir jimnastikçi olabilirdim mesela. O hep o dönemki yatılı okulun getirdiği şartlardan dolayı, annemin de en büyük pişmanlığıdır. Keşke o dönem hani... Çok, çünkü 11 yaşında yatılı okula gidiyorsun. Çok büyük bir mücadele yani, hani o arkadaş ilişkileri, en çok ihtiyacın olduğu zaman ailen yok. Ancak telefon, ama telefon da jetonla arıyorsun ya da o seni aramak için saatlerce işte çeviriyor, çevirmeli telefonlar filan. Hani, çok şey, şimdiki gibi değil tabii iletişim. O dönemleri hep böyle yalnız geçirdik, ama tabii kardeş gibi de büyüdük bir sürü insanla. E tabii karakterine uyan uymayan bir sürü insan da oldu. Ama yaş olarak çok küçük, hani hâlâ onu söylerim. Hani ben çocuğumu o yaşta kesinlikle göndermem yani, ne olursa olsun. Ama şeydi hani, dil öğrenmek açısından bizim için çok büyük bir faydası oldu. O bulunduğumuz yerde böyle bir eğitim yoktu. Sonra işte üniversite geldi. Bu açıklıkla ben de öyle sürekli işte, davul kursu, ne bileyim, işte dans, işte sinemalar, işte tiyatro vesaire, her şeye böyle çılgınlar gibi atlayarak geçti. Tabii en çok mutlu olduğum dönem, üniversite zamanydı. En yani hani kendimi aradığım, bulduğum ya da bulamadığım demeyeyim de, ya da istediklerimi yapabildiğim bir dönemdi. Sonra ... (...)’te başladım çalışmaya, bittikten sonra okul. O dönem de çok güzel zamanlarımdı. Ders saatlerimiz azdı, birlikte işte çalıştığım insanlarla çok güzel, hâlâ görüştüğüm, kardeş gibi hissettiğim insanlarla İstanbul'un bayağı bir güzel nimetlerinden faydalandık o dönem. Güzel geçti. Uzun yıllar hep böyle şeydi; "evlenmek? Aaa yok, hiç gerek yok" filan. O dönemki erkek arkadaşım, 7 sene filan birlikteydik. Yani üniversitenin son zamanları olmuştu. Üniversite zamanı aslında hiç şey olmadı, böyle bir erkek arkadaş nedense olmadı. Bir yerlere gidip takılırdık falan ama uzun vadeli bir şey olmadı o dönem. Sonra şey, işte tiyatro oyuncusu vardı, arkadaşım. Onunla bayağı güzel bir aşk yaşandı, ilk böyle düzgün, yani şey, kendimi aşık hissettiğim insan o olabilir herhalde. Onunla da tabii şimdi, şey bir dönem geçti. Tiyatroda kadrolu değildi, biraz da ailenin dediklerine de çok dikkat ettiğimiz dönemdi galiba, yani hani şey seni yönlendirmesi, bak, hani kendi hayatın ama, şöyle şöyle zorlukları olacak, bir tiyatrocü ile yaşamak zordur, şöyledir böyledir diye diye, biz de kendi, onları yansıtarak ilişkiyi yıprattık ve bu kavga dövüş gibi oldu biraz son dönem ama, o yüzden de ayrılmıştık. Ama şeyi düşünüyorum, hani erkeklerin aslında şimdi düşündüm de, ve çok aşık oluyorsun, belki şey de... Ben de ilişkiyi, şey anlamında, o baba figürünün eksikliğinden dolayı şey yaşamadığımı düşünüyorum, hani kendimin ağırlığını hissettirmeden, biraz da hep böyle terk edilme korkusunu hep yaşadım ben yani enteresan bir şekilde. Bu yaşımda bile hâlâ yaşıyorum. Enteresan, hâlâ böyle, bu yaşımda bile hâlâ yaşıyorum. O beni böyle bir insanın, bağ kurduğun özel bir ilişkide uzaklaştığını hissettiğim anda elim ayağım tutmuyor. Kendimi kolum kanadım kırılmış gibi hissediyorum. Hani o hastalık, hani aşk hastalığı var ya, o hastalıktan çıkıp da tekrar ben olduğum zaman ya bir acıyı hissedersin de ya acı geçtikten sonra “nasıl bir acıydı?” diyip tekrar onu yaşayamazsın ama o duyguyu hissedersin ya, o şekilde şey olur,

oluyorum böyle. Ya, nasıl ben böyle zayıf olabildim o dönemler diyorum ama, o bence hep böyle çocuklukta gelen bir hani, biri gidiyor hayatından ve hani sanki onsuz bir hayat olamayacakmış gibi. Tuhaf bir şey. O ilişkilerde o açıdan sekteye uğradım yani hâlâ uğruyorum ama, o havasından öyle nekahat dönemi bitip de iyileştığım zaman, hastaneden çıktığım zaman, şey oluyorum. Evet ya bu benim işte, hani komik, rahat, işte güçlü. Hayattan keyif alan, dostluklara çok önem veren, işte okuyan merak eden bir insana dönüveriyorum. Hani bu bu artık çabuk oluyor tabii, eskiden daha uzun sürüyordu. Ondan sonra da kendime, şey yapıyorum kızıyorum da yani hani, niye o ara öyleydim diye. Neyse, tiyatro, tekrar döneyim o döneme. (Gülüyor). Onunla bitti. Sonra tabii öyle ilişkiler vesaire oldu. İşte *** üniversitesine başladık. Özel üniversitelerde çalışmaya başladım vesaire. Hiç aslında şey yoktu, hani evleneyim de söyle olsun, evet çoluk çocuk güzel mesele... ya da belki o 7 senelik aşk bittikten sonra, o da gidip senden bir 10 yaş küçük biriyle evlenip de, hem de böyle bir arkadaşım evlerine gitmişti de, şunu yap dediğinde – “aa sen yap dersin de ben yapmaz mıyım aşkım”, diyen bir insanla evlendi. Meğer çok ataerkil bir insanmış böyle.

Şaşırmıştım yani. Ben daha doğrusu şeye şaşırdım; yani ne bileyim daha farklı bir insanla olmalıydı demek. Ama onun aradığı şeymiş, yani böyle onu hani işte yücelten bir, yani bir kadın olarak onu yücelten birine ihtiyacı varmış. Yani erkek olarak yüceltmeye ihtiyacı varmış. Onu görmüş oldum. Ben öyle değilim. Yani ben doğal bir insanım. Tamam işime gelirse ya da vaktim varsa, tamam yaparım derim ya da işte ne bileyim süslü süslü böyle laflar sevmiyorum ben yani direkt, yani aşk, sevgimi şeyle gösteririm, hareketlerimle gösteririm. Hani o ağzında olup da, sonra şey diyorum yani, hani amiyane tabirle, hani donundan tutup sallarsın ya, hani hedefe kilitlenmiş bir kadın figürü vardır ya, ben onlara şaşıyorum yani. Biz öyle olmadık yani. Bizim, belki bizim yaşımızdaki insanların o tuhaf bir arada kalmışlığımız var ya, hani şu ana uymayan bir şeyimiz var. Tuhaf demeyeyim aslında da, daha doğrusu daha düzgünü, ama... bu aşk oyunlarını, çok beceremediğimiz insanlarız biz hani. Kuralını bilmiyoruz. Ben öyle hissediyorum kendimi. Öyle bir insan değilim. Ondan sonrasında da ben hani sevmeye çalıştım, ama aşık olamadım, insanlar oldu birkaç kişi. Ondan sonra da işte artık evlenmeyeceğim falan derken, gene o mahalle baskısı oluyor yani. Bak bir çocuğun olsun, işte şey, evlen artık bak, aa kırkına geliyorsun falan diye böyle hani.

Öyle bir şekilde de böyle, şu an çocuğun babası olan insanla hiç yani olmayacak insan. Şimdi düşünüyorum da geçmişte, "a olmaz aman şu huyu var dediğim insanlar ne kadar iyi insanlarmış falan diyorum, ne kadar dürüstmüş, ne kadar düzgünmüş aslında" diyerek... Öyle bir evlilik olayına girdik ama, o da yolunda gitmedi.

Yalan vardı... %90 diyorum yani %100 diyemiyorum tabii, emin olamıyorum ama, işte kumar meselesi vardı, o kumar zaten insanı çok yalana teşvik ediyor. Hani her şeyini kaybetme pahasına sen o yalanı son dakikaya kadar sürdürüyorsun.

Yolunda gitmedi, neyse, anlaşmalı boşanmaya ikna ettim bir şekilde. Ama tabii bana da bir sürü ödemem gereken şeyler kaldı vesaire. Zor oldu o süreçlerden çıkmak. Ama şey, hani, ben hayatım boyunca hep hani

kendi yağımda kavrulmuş, hiçkimseye muhtaç olmadan, kendi bütçemi her şeyimi ayarlayan ve kendi zevklerime de gerekli şeyi ayırabilen, gayet böyle hani, huzurlu, şey bir hayatım vardı. Sırf o benim hayatıma girdiği anda gerçekten ocağıma incir ağacı diktiğini yaşadım, yani sonuna kadar. O dönem her şey böyle karmakarışık oldu, ödemeler, hayat, dostluklarda bir şey yok gerçi, onlar her zaman yanımdaydı ama hayatım alt üst oldu gerçekten. Hiç alışık olmadığım bir şey. Sürekli yalan söylemek, işte söylüyor kaygısı vardı.

Böyle diken üstünde bir hayat. Ama neyse ki hani çabuk bir şekilde ona hayatımdan çıkardıktan sonra kısa bir sürede toparlandım. Gene eski düzenime, eski sistemime geri dönebildim. Çocuk meselesinde tabii zor oluyor biraz hayat. Çünkü şey ... Yani istiyorsun hani, kendi yaşadığımı ben çocuğum yaşasın istemezdim. Yani onunla bağı güçlü olsun, ama hiç şey yaşatmadım onu, hani ebeveyne yabancılaşma, parental alienation meselesini ... yaşatmadım elimden geldiğince. Belki hani arada bir şey söylemek zorunda kaldım. Çünkü bir psikoloğa gittim ... Şey, "ya dedim hep böyle hani muhteşem insan gibi göstermek zorunda mıyım ben bu babayı? Öyle bir insan değil yani, ben o zaman çocuğumu kandırmış oluyorum". Hayır dedi, yani öyle bir şey yok, hani kahraman gibi göstermeye gerek yok. Bu adam ilgisizse onu söyleyeceksin. Ama kötülemeden yani. Evet, babanın böyle zaafı var. Ben de hani o şekilde ... yetiştirmeye çalışıyorum. A baban seni çok seviyor, ha sevildiğini ona mutlaka hissettiriyorum. Evet, o seni çok seviyor ama, evet sorumsuzluğu var. İşte iyi, yani çok iyi bir şey söyleyince de çocuğun şöyle bir beklentisi oluyor: Bir gün bir araya gelebilirler. O şey, umudunu da, boşa umut şey yapmaması için. Şimdi mesela evimiz biraz küçük. Büyük eve çıkalım. Hani babam da gelsin diyor, yani ben ona diyorum, "büyük eve çıksak da ben onunla aynı evde yaşamak istemiyorum", diyorum. Yani ben, işte, o bana yalan söylediği için ben şey, onunla yaşamak istemiyorum, diyorum. Hani biz anlaşamadık diyorum ama, arada gelip kalıyor da yani evde, çünkü *** onunla uyumak istiyor. Beraber masal okumak istiyor vesaire. Hani onu engellemek istemiyorum. Baştan çok kızıp, böyle hani, gerçekten çok öfkelenmişim. Görebilir yani, aynı şehrin içinde gelip görmüyor çocuğunu ve o çocuk doğum gününde ağladı filan. Öyle şeyler yaşadık. Bekliyor. Hani gelmeyeceğim dese baştan, o zaman o daha böyle kabul edilebilir bir şey, ama bu hani beklenti içine sokup da bunu gerçekleştirmediğinde çok büyük bir hayal kırıklığı ve yani güven sarsan bir şey, sevilmediğini, değersiz olduğunu hissettiren bir yaklaşım.

Öyle bir Çin işkencesi gibi, onu da böyle yani, hani şey, bugün yapacağım, bugün geleceğim deyip deyip erteleten, ertelettiği bir şey var. Hiçbir şeye hayır demiyor, ama yapmıyor, öyle bir değişik bir şey, bir ruh hali. Onu da bilmiyorum, onun da çocukluğuna gittiğimizde herhalde o da sevgi, aile meselelerinde bir eksiklikler yaşamıştır. Ama o kendi ailesinin kıymetini bilemedi. Neyse, şimdilik ... Yani görüşüyoruz dostane. ***'ın hatrına, yoksa görüşmeyeceğimiz bir şey. Ama şey, o işte hayal ettiğin gibi bir hayat da olamıyor öyle, çocuğun hep şey isterdim, yani iki tane var, ebeveyn, anne baba. İşte onlara da güvenebilir, ne bileyim ilişkilerini düzgün kursun, ileride işte ne bileyim, o temel güzel olsun, ee güvensizlik olmasın, kendini değersiz hissetmesin vesaire. Onların işte eksikleri olacak mecburen, ama eee herhalde benim kadar, daha travmatik mi diyeyim, ya da travmatik demesek bile daha kırıcı bir şeyler yaşamıyor herhalde.

Çünkü en azından dostane görüşülüyor ... İşte onun ortamı benimkinden çok daha iyi. Hep kendimle karşılaştırarak, hani kendim yaşadığım eksiklikleri mümkün olduğunca ona yaşatmamaya çalışarak, onun bilinci ile bir şeyler, adımlar atmaya çalışıyorum ya da tavır sergilemeye çalışıyorum. Böyle bir hayat oldu. Hızlı mı anlattım, bilmiyorum ama çabucak böyle bugünlere gelebildim yani (gülüyor). Dostluklar, hep böyle ilişkiler üzerinden gittim galiba di mi? İniş çıkışlar vesaire.

Buraya gelmiş olduktan sonra hani... lise... belki bizim lisemiz de çok sıkıydı, aşırı sıkıydı. O dönemin lise zamanlarını bilirsin. Çorabından saçına kadar her şeyin kontrol edilir. Aşırı sıkı, gerektiğinden fazla, yani şeydi; tam asker disipliniyle, bizim mesela yatılı okulda hafta sonu yarım saatte bir imza atmak gibi bir cezanın şeyi, mesela, nedeni: yatağında sabah altı buçukta demir ranzaya “dan dan dan dan” vururlar böyle, şey, (gülüyor) belletmenler, "kalkın" derler. Herkesin annesi öpücükle uyandırırken bize böyle anahtarla vurulan şekilde, ışıkları yakarlar, altı buçukta zank diye. Burası bir özel okul bu arada, ama o dönem yani, öyle tüketici hakları olmadığı gibi, aynen böyle kendi haklarının da öğrenci olarak da hani, hiçbir şeyin olmadığı bir dönemdi ya. Herkes neyse onu kabul eder. O şartlarda, hani hocaların şey olduğu, efendi olduğu zamanlar. (gülüyor) öyle bir ortamda mesela yatılı okulun izinsiz kalma nedenim, şeydi: Pikeni şeye. Pikeni yatağın kenarına tıkmadığın zaman, aşağı doğru sarkıyorsa eğer, gelip kontrol ederlerdi. 7 sene böyle okuduk biz. Ondan sonra izinsiz kalıyordun, mesela haftasonu evine gidemiyordun. Herhangi bir çarşı izni, yani askerlik gibi işte, çarşı iznin de yok vesaire. Şey, okulda kalıp yarım saatte bir imza atman gerekiyordu. Öyle bir 7 senelik okuldan sonra belki şey, hani İstanbul'a geliş benim için gerçekten bir özgürleşme idi. Hani o renklilik vesaire her şey, belki o. Üniversite tabii çok şey kattı gerçekten, hani baktığım zaman. ... Şey, kitap okumamızın yasak olduğu bir şeydi mesela. Hep ders çalışmak zorundasın, bir şeyin altından kitap okurduk. Tamam bir sürü kültürel etkinlikler vardı ama şey böyle sanki okulun reklamı gibi, şey, yani hani böyle içerik sanki zayıf ama sana, böyle kültürel olarak besleyen bir şey değil, ama sadece şey var, etkinlikler var, tırnak içinde öyle bir ortamdı.

Yani, kitap okumak için sıranın altından böyle işte çekersin, belletmen dolaşır sen ders çalışırken. Oradan sonra geldiği zaman tekrar atarsın. Sanki kopya çekiyormuş gibi. Öyle yani bir ortamda, işte televizyon açılmaz, gazete gelmez vesaire. Dışarıdaki çevredeki evlerin televizyonlarından seyretmeye çalışırdık vesaire, hani evinde gibi hissetmek için. Öyle bir şeydi. Sonrasında işte İstanbul'a gelmek o yüzden çok şey oldu benim için. (Odaya küçük çocuk girdi: Anne!). Bir dakika, çok özür dilerim... (Boşluk)

Geldim tekrar. Ondan sonra işte İstanbul benim için böyle kendini bulma şeyi oldu da, o herhalde bir 70'lerin insanı olmayı sevdiğim için o dönemi her zaman müziği ile, ilişkileri, her türlü yaşam tarzıyla en çok benimsediğim, sevdiğim bir dönem olduğu için, öyle bir renklilik vesaire oradan geliyor herhalde. Hani seviyorum, biraz hani içim, tabii ki depresif olduğumuz ya da böyle çok umutsuz olduğumuz zamanlar da oluyor mutlaka herkes gibi. Ama o böyle hep dışarıya, ben hep kendimi de iyi hissetmek için ona hep özen göstermişimdir yani renk uyumu, ne bileyim, koyuluk varsa mutlaka bir canlı bir şey daha olsun içinde, o hep bana kendimi iyi hissettiren bir şey oldu. Yani her zaman da ona dikkat ederim. Bak biraz her şey tabii

çocuk olduktan sonra biraz daha değişti, ama, biraz daha özensiz, daha doğrusu vakit ayıramıyorsun. Kafan daha dolu oluyor, ama o hani uzun yıllar o şey duygusu ile gitti: İstanbul'a geliş. Evet o yüzden güzeldi. Meslek açısından sordun değil mi? Evet, bu da aslında, hayalim şeydi: biter bitmez okul, hani hemen rehber olayım, gezeyim her yeri filandı. O dönem ben ama aslında şey, biraz daha, hani o, daha çok isteseydim belki gerçekleştirdim. Ama şey oldu bir yandan da hani, işte, aileye yük olmayalım, artık kendi paramızı kazanalım şeyiyle, derdiyle. Hani Master'ı bile çok uzun süre sonra yaptım. İşte bir an önce iş okul vesaire olsun diye. Yani iş olsun diye. Eeee, öğrencilikte de zaten bayağı ders verdim sürekli. Böyle geçici işler sürekli yani, işte antikacısından işte şey, emlakçısına kadar her yerde çalıştım. Ama şöyleydi o dönem, işte mesela bir konsere gitmek istiyorum, atıyorum, işte Yeniköy'de bir emlakçıda 15 gün çalışıp konser parasını aldığım zaman, ben artık çalışmak istemiyorum filan deyip, işte Metallica konserine mesela oradan sonra gittiğimi hatırlıyorum. Öyle bir şey, geçici, keyfi bir şey yani kendi parayı kazanma şeyi. İşte su arıtma cihazı satmışızdır. Ondan sonra işte, devremülk sattım, ondan sonra özel ders hep verdim zaten, işte çeviri yapmıştık o dönem. İşte Ninja Kaplumbağalar'ın filan çizgi filmlerini çevirmiştik, çocuk, gençlik kitapları vardı böyle, genç kızlara yönelik kitaplar olur ya böyle, işte yaz okulu muhabbetleri işte, neydi o? Kitapların isimlerini unuttum şimdi de. O tarz şeyler, çeviriler yaparak vesaire. Eeee şey, böyle o dönemler öyle geçti. Ha, evet, rehber olmak istiyordum o dönem. Şey, o sene açmadılar ama şeyi, eee, İngilizce için çok fazla talep var ve şey, zaten biraz da ucuz işgücü ve şöyle istiyorlar diye duymuştum: kulaktan dolma gerçi ama, hani erkek olursa diğer oradaki şoförle filan aynı odada kalabiliyor mesela turlarda, ama işte kadın rehber olduğu zaman işte ona ayrı bir oda vermek, o yüzden de tercih edilmeyen bir şey, eee, yani erkeklerin daha çok şansı var filan diyorlardı. Zaten İngilizce de çok hani herkesin konuştuğu, belki bir Japonca olsaydı o dönem için, çok daha hani tercih edilen bir şey olabilirdi. Neyse, şey, erteledim. Ah dedim, olmayacak herhalde bu. Belki daha sonraki seneler deneyebilirdim ama ben de sonra işte bu ***te başladım. Hani Temmuz'da mezun olup, bu arada şarjım bitiyor odadan bağlanayım sana tekrar, birazdan bitecek.

Temmuzda mezun olup, şeyde, Eylülde de ***te hemen bir sınava girip başladım, ama sevdim de yani. Hani ilk sene bir anda şeydi böyle: Ya tamam ben bu dili biliyorum ama, ben nasıl aktaracağım, hiçbir fikrim yok, yani edebiyat okumuşum, hani öğretmenlik okuyanlar ders programı vesaire yapmayı biliyorlar, ama biz bilmiyoruz yani. Şey oldu, kapandı-, kapanacak. Böylece başlayıverdim ve o ilk dersimi filan hatırlıyorum. Hatta aynı anda dershanede başlamıştım, bir dersane vardı Beşiktaş'ta. Aynı zamanda da *** da. İlk dersimi hatırlıyorum; A! bir anda anlatmaya başladım ve şey hani, kendimi sahneye çıkmış ve şey, aslında bu iş için yaratılmış gibi hissettim. Bir bittiği anda böyle hani kızardım filan biliyorum aslında ya da böyle hani hayal dünyasındaki gibi, sanki çok ateşliyim ama,, pardon, ..., hayallah! (Telefonun şarjı bitiyor ve bilgisayara geçiyor. Bekleme.)

(Bilgisayarı açıyor, ama aynı anda bir youtube videosu açık ve araya sesler karışıyor).

Ne diyordum en son? Evet ilk dersimi yapmıştım. Çok heyecanlandım. Böyle hani sanki ateşlendim de hayal dünyasındaydım gibi. Gerçekliğimden uzaklaşarak, böyle ilk dersimi yapmıştım. Sonra ***da

başladım. Yani tabii deneyimsizlikler filan, öğrenme işi, gece kaçlara kadar ders programı hazırlamak filan, ama şey güzeldi: hani gençlerle olmak, bir şey öğretmek, eee, sınıf ortamı.

Hayatı paylaşmak. Yani sırf İngilizce açısından değil. Yani onlarla bir iletişim, kendi hayatına dair, şimdi de daha çok öyle bir ders anlayışım vardır benim. Dersten çok şey yaparım hani, nasıl yaşayacağız bu hayatı. Çok da şimdi bu dönemde belki benim üniversitemde ilgili olabilir ama bölümlerle de ilgili olabilir. Çok şey, meraksız ve boşvermiş, ne bileyim kendini biriktirmeyen bir sürü öğrenci yığınları görüyoruz. Biz bilmediğimizde biraz utanırdık, hani gidip araştırırsın kütüphaneye neymiş o diye, "bilmem gerekir benim, hani üniversitedeyim", dediğimiz bir öğrencilik yaşadık. Ama onlarda "olmasa da olur, ne gerek var şimdi, niye böyle bir şeye ihtiyaç duyayım ki" filan gibi bir şey var. Hani onlara en azından böyle bir kaç kapı açabilirsem, birkaç böyle bir ışık yakabilirsem diye, öyle bir şeyimiz var. Hepimizin olduğu gibi belki kaygı var. Öyle o yüzden yaptığım işi o anlamda seviyorum.

Keşke yani çok fazla angarya işler olmasa, biraz daha vaktimizi daha güzel şeylerle şey yapabilirsek yani işe dair gene ama hani kendini geliştirebilecek ya da yenilikleri takip edebilecek şekilde çok şey var. Sınavların yoğunluğu, işte ne bileyim, yazışmaların gereksiz yoğunluğu vesaire, ayarlama işleri vesaire, çok vakit alıyor yoruyor insanı, biraz ondan sıkıldım aslında. Öğretmekten sıkılmadım da. Bu işin gittikçe yük olarak sana bindirilmesine, her şeyde, öğretmenlikten çıkmış oluyor bu iş, şeye dönüşüyor. Okulu döndüren; ya da ne bileyim işte, iş yaptırılması gereken insanlar. Hiç boş anını bırakmayalım. Hep buraya ait olsun. Hep oranın işini yapsın, çünkü ona eklemek kapısı açtık. Bilmiyorum her bölüm öyle değildir belki. Bizim bölümümüzle de ilgili olabilir ama, işin kendini geliştirme, yeniliklere ayak uydurma kısmı gidiyor, zorlaşıyor. Çünkü yani sosyal medyası var, interneti var, sürekli dağılan, dikkati dağılan öğrenci yığını var. Onlarla böyle uzun süre ders yapamıyorsun zaten.

Bizim gibi, 90 dakika hoca sınıftan çıkarmasa kimse gıkını çıkarmadan sonuna kadar dinlerdi yani. Başka bir şeyle ilgilenmezdik, yani direk nasıl bir dikkat süremiz varsa, şaşırıyorum şimdi yani. Yok şimdi öyle bir öğrenci, o zaman da sen hani heran eğlendirmek üzere orada bulunan bir insana dönüşüyorsun. Hani dikkatini çekmeye çalışıyorsun. Öğrenciye hani, "siz benim dikkatimi çekmeniz lazım" diyorum hani, "vereceğiniz cevaplarla, yapacağınız yorumlarla" ama, öyle bir talebimizi bile unutuyoruz yani bir süre sonra. Direk sen o sorumluluğu, hani öğrenci ilgilense de sorumluluk seninle ilgili, ilgilenmeyen öğrencinin sorumluluğu da sende. Çok büyük bir yük. "Hocanın kral olduğu zamanda öğrenci olduk, öğrencinin kral olduğu zamanda hoca olduk", diyorlar ya, öyle olduk yani maalesef. Ama yani devam edeceğimiz bu işe. Başka bir, yeniden yaşasaydım, (gülüyor), "if i were to live my life again" diye bu soruyu sorduğumda da, ama şeyi isterdim yani hani daha çok gezeceğim bir hayat olsun isterdim. Biraz çok durağan bir hayat seçmiş oldum böylelikle. Tabii ki daha kötü işler var, en azından insanla işimiz var, ve genç yetiştiriyoruz, onlara bir şeyler katmaya çalışıyoruz. Sadece dil olarak değil hani, birlikte o ders olarak geçirdiğimiz süre içinde hayat var, çok güzel şeyler de var onun içinde. Senin bu tavrını, ne yapmaya çalıştığımı, nasıl bir insan olduğumu, onlar için ne kadar çabaladığımı çoğunluk takdir ediyor aslında. Bunu duyduğunda alacağın

manevi haz, bilmem ne şirketinde bilmem ne maaşa çalışan insanların alacağı haz gibi olmuyor. Zaten bu işi seçen insanların çoğunda, paranın çok önüne geçen bir şey, bir manevi beklenti var. Onu yaşayarak bu yaşımıza geldik. Bundan sonra da herhalde değişmez.

İstanbul açısından değil sadece, ama hayatım boyunca beni en çok şanslı hissettiren şeylerden biri, biraz da çok güzel dostluklar kurmuş olmak. Özellikle hani kadın arkadaşlarımızla, onu düşünüyorum.

Şeyden beri, hani üniversiteden beri hala görüştüklerim olsun. Çok hani iniş çıkışlar yaşadık. İşte doğum esnasında benim çocuğumu, bir çocuğumu kaybetme krizi, ***ın ölümden dönmesi, benim ölümden dönmem vesaire dönemleri. İşte ilişkilerim, iniş çıkışlarım, evlenmem, boşanmam, her konuda müthiş bir dayanışma, hem şey olarak, hani birbirimize, söz olarak, telkin olarak, hem fiziksel olarak, hiç yalnız hissetmedim kendimi. Ben tek çocuğum ama bir sürü kızkardeşim olduğunu düşünüyorum. Nasıl denk geldik? Bizim o dönemin şansını mıydı bu? Biraz bana, sen çok iyisin o yüzden böyle, derler, evet iyi olmaya çalışıyorum elimden geldiğince ama, bu da büyük bir şans bence. Hep onu düşünüyorum. Düştüğümde hani, kollarımdan biri tutup mutlaka kaldıracaktır. Hani çok büyük kayıplar yaşamadım. Bir bebeğimi kaybettim ama, yüzünü görmeden. Yüzünü görüp de kaybetmiş olsaydım herhalde çok daha büyük bir travma olurdu. Görmeden kaybettiğim için biraz daha çabuk atlatabildiğim bir şey oldu. Ama o yakın dönem olan bir şey. Onun dışında geçmişten beri gelen birbirimize danıştığımız, fikir paylaştığımız, böyle bir sürü farklı yönden bakar, sen daha duygusal ya da ne bileyim kötümser bakıyorsun bir şeye ama diğeri daha bir mantıklı, şey olumlu bakar, biri daha şeydir, kestirip atar. Bir sürü bir sürü görüşler. O kadar zengin ve şey hissediyorum ki kendimi. Evet, aynı cins, aynı, benzer hayatta, benzer dönemlerden geçiyoruz ama herkesin birbirine katacağı o kadar çok şey oluyor ki. O bana büyük bir şans gibi geliyor o hayatıma giren, ve hala devam hiçbir zaman bitmeyen dostluklar. Her zaman, en küçük bir şeyde yanımda olacağını hissettiğim insanlar. Bir sürü kızkardeşle iyi gidiyorum.

Şu geçtiğim yollar, bazen diyorum hani başka bir yol olsaydı keşke, daha mı mutlu olurdu diyorum. Ama ardından içinde o manevi destek, o birlikte beslenme olayı, başka bir hayat, hayalini kurduğum başka bir hayatta belki de olmayacaktı. O yüzden bana şimdi çok büyük bir şey geliyor yani, şans geliyor. Onu da eklemek istiyorum. Ne güzel bundan sonra da böyle devam edecek yani. Her dönem yaşamımızın getirdiği böyle bir yaklaşım, hayatı anlamlandırma, damıtma filan, böyle süreçleri de var. Yirmilerde olduğumuz ilk işe başladığımız zamandan beri hala görüştüğümüz sonra birlikte çalıştığımız zor zamanların getirdiği dönemler var. Bunların hepsinde böyle herkesin işte yaşadıkça hayatı farklı, daha böyle daha olgun da demeyeyim aslında da, daha böyle anlamlandırmış bir şekilde baktığımız bir şeye dönüşüyor. Birbirimize kattığımız şeyler güzel. Onları da... yani devam edecek herhalde, yaşlanana kadar. 60'larımızda ne olacak acaba, hala yaşıyor olursak, 70'lerde ne olacağız diye düşünüyorum. Diyorum ki, yaşlılık depresyonlarımızı birlikte geçiririz (gülüyor). Öyle geçiyor. Başka söylemek istediğim bir şey var mı diye düşünüyorum, başka bir şey gelmiyor aklıma.

İyi ki dediğim şeylerden biri bu, karşıma çıkan insanlar. Hepsi de akıllı çok düzgün insanlar hani. Aslında herkeste o dayatılan şeylere karşı çıkmış insanlar. Evet ister istemez bir yerinden o sistemin içinden giriyoruz hepimiz. Ne kadar inkar ediyorsak; ya da özgür olduğumuzu ve özgür kararlar aldığımızı iddia ediyorsak bile ister istemez o çarkın içine giriyoruz. Bir yerinden bizi yakalıyorlar, eteğimizden. Herkes kendi varlığıyla var olabilmış insanlar. Kimileri yalnız, kimileri birlikte farketmiyor hepsinde şey var. O bizim hani savunduğumuz hayatın içinde bu şekilde var olalım dediğimiz hayatların zorluklarıyla mücadelesi ve cesareti ile var olan insanlar. Bu yüzden de hani birbirimize verdiğimiz telkinler, akıllar da çok işe yarıyor o yüzden. Böyle bir hayat yaşadığım.

Yani ortamlarımız hem kadınların bolca çalıştığı, hem de şanslı kesimiz yani hani. Yaşamayı seçtiğimiz semtler, işte belki İzmir'e geldiğimde biraz daha o ortam biraz kapalı sistem oluyor. O yüzden ben kendimi hani burada daha çok piyon gibi hissediyorum. Aileyle uyumlu, sorun çıkarmayan insan gibi hissediyorum, ama İstanbul'da çalıştığım, iletişimde olduğum insanlar vesaire kendini hiçbir zaman sansürlemek zorunda olmadığım, kendim olabildiğim, istediğim gibi yaşadığım yerler oluyor. Aaaa belki Kadıköy son dönem belli bir saatte eve gelirken, hani artan saçma saldırılar, tecavüz meseleleri bir de Kadıköy'ün çehresinin değişmesinden dolayı ister istemez birbirimize göz kulak olarak evlerimize dağılıp hani vardığında eve kontrol etmek zorunda kaldığımız döneme dönüştü. Son belki de bir 5 sene. Aslında daha öncesinden çok çok daha rahattı. Ama tabii ki bir sürü yere göre Türkiye'nin hatta İstanbul'un bir sürü semtine göre hatta çok rahat, kendimiz gibi, istediğimiz saatte girip çıktığımız, çok rahat hissettiğimiz, hiçbir baskı hissetmediğimiz ortamlar oldu.

Çok şanslı olduğumu düşünüyorum o konuda çok baskıdayım diyebileceğim bir ortamım aslında olmadı yani. İş ortamı da öyle. Hiçbir şeyimi saklamak zorunda olmadığım; işte birlikte yaşayan, evli olan, boşanan, işte evlenmeden çocuk sahibi olan, çocuk sahibi olmak istemeyen, işte geyi, işte lezbiyenine... -- Lezbiyenine rastladım mı? Neyse bunun hiç bir önemi yok. - Herkesin kendi olabildiği ortamlar olduğu için ve yaşadığım bir şeyi aksederken, anlatırken hiç bir şekilde sansür kullanmadan istediğim gibi nasıl yaşıyorsam, nasıl hissettiysem anlatabildiğim bunu anlayabilecek, yadırgamayacak gayet böyle şey kendi kafana uygun insanlarla da hep bir dünya kurmuş olduğum için ben hiç bir zaman o konuda şikayet edemem, yani kendi adıma söyleyeyim.

Genel olarak da baktığımızda topluma dair herkesin yaşadığını yaşıyor muyuzdur? Farkına varmadan mutlaka yaşıyoruzdur ama gene de dediğim gibi yani ben kendimi şey de hissedemedim. Yani böyle ne giydiğimden, ne söylediğimden, ne yaşadığımdan, ne içtiğimden, ne hayatıma giren insanlardan, insan sayısından, devam eden etmeyen, işte kurumsallaşan kurumsallaşmayan her türlü ilişkiden her şeyden gayet özgürce gayet rahat bir şekilde yaşadım. Yadırganmadım, dışlanmadım. Hiç öyle bir şey yaşamadım yani. O yüzden de o konuda bir şeyim yok. Kendi adıma söyleyeyim. Toplum adına baktığımız...

(****İnternet koptu) Herkes evine kapandı ister istemez internetten bir konuşmalar, bir şeyler bir şeyler oluyor böyle. Onlarla böyle çok konuşmayan bir insan değilim, insafli olduğumu biliyorum ama. Hani gerçekten şey çok şaşırdığım şeyler... Hiç ummudağım hep akıllı, düzgün, eğitilmiş bir de hedefinin kariyer olarak en üstüne çıkmış insanların Narsizmin pençesinde çok acayip insanlar olduğuna rastlıyorum ve inanmıyorum. Çünkü bakıyorsun; bu insan yalan söyleyemez, bir insan karşısındakini işte ne bileyim.... (Bunu sana sonra özelden anlatırım.) Nasıl bir insan olduğunu belki. Şu an bile en demokratik, en özgürlükçü, olan bir partinin kurucularından falan bir insan. Akademik kariyerinin en üstüne çıkmış insanların böyle kadınlara ne gözle baktığını görünce en büyük hayal kırıklığım ve en çok yanıldığımı hissettiğim şey o konuda oldu. Şaşırdım. Şaşırdım yani çok inanılmaz bir şekilde...

İnsanlarla tanışınca şaşırdım. Hani benim o anlamda ilişkiler, bundan sonra, hani gençler ya da biz nasıl insanlarla karşılaşacağız aslında? Daha çok şimdiye kadar yaşadıklarım çok daha gerçekmiş yani hayata dair. Şimdi bunlar sosyal medyanın etkisi ile mi evlere kapandık mı diye mi? İnsanlar gerçekten sanal duygular içinde. Biz niye o zaman kendimizi kaptırmadık? Biz niye hâlâ aynı insanlarız? Ona şaşıyorum. Bir sürü kadın da var. Kadınlardan da varmış. Ama erkekler de böyle plan sapması, bir tüketim ya da bu yaşta belki de evlenmeler ya da ne bileyim evlenmeyi de bırak, düzgün ilişki devam ettirmeyen erkek yığınları var gibi geliyor. Oradan buradan yazıp güzel başlıyor sohbetler, içerikler, espiriler işte paylaşılan kitaplardan alıntılar falan. Çok güzel vitrinler var. Ama özünde görüştüğümüz sonraki gün falan hani 180° dönüşler yani...

Ve senin duyguların... Bu tamamen psikopatlık bu yani. Pasif agresifizm filan yaşanıyor bence, yani yaşıyorlar. Senin duyguların, sana söylenenler hiç bir şey “tak” bir anda kesilebiliyor. O zaman şey düşünelim yani: “Takılalım, birlikte olalım deseydin?” Belki de “Evet” diyecektim sana. Böyle söylemek kolay değil olmamak, insanda aşk nasıl hale getiriyor. İşte şey diye bir şey varmış ben de tesadüfen gördüm Vazgeçilmez, muhteşem bir kıvama getiriyor seni, ondan sonra bir anda kesip böyle sana vereceği en büyük ve en küçük vereceği bir ilgi alaka sana minnet gibi geliyor. Ve kendine dönüp “Ben acaba nerede yanlış yaptım, niye olmuyor peki? diye kendini hep suçladığın bir şeye dönüştürüyor ve seni kendine muhtaç bırakıyor. Bu resmen bir taktik. Bunu bu süreçte böyle bir ortamdan yapabiliyorsa insanlar bunun bir seri katilden bir farkı yok. Profosyonel her adımı biliyor. Uzaklaşmanın bile dereceleri var. Her şey bir tık şey yapınca, ben de etkisinden, hastalıktan çıktıktan sonra şeyi gördüm. Bunların hepsi defalarca yapılmış çok profesyonel hareketler. Onu farkettim.

İlk başlarda gene gittiği yerlerden fotoğraflar atmak, ondan sonra yavaş yavaş gene güzel bir şarkı göndermek, işte bir şiir göndermek ama sonra telefonla görüşme. Sonra sen aramadan o aramıyor. Bunlardan sonra tamamen bağlantıyı koparmak. Yani bunlar profesyonel; yani hiç bir şey de hissetmemiş. İnsana bakar gibi değil de nesneye bakar gibi bakıyor bu insanlara. Ve yere göğe sığdıramadığın insanlar bunu yapmaz, bu insan artık oturmuş dediğim insanlar Instagram hesaplarında kimse herhalde oraya bakmıyor bu kadar diye rahatlar. Bu konuda da başka yalan söylemiş her neyse şeyi gördüm: Direkt ihtiyacı

olan baksın diye siteler var biliyorsundur, 5000-6000 takipçili. Dünyanın her yerinden Brezilya'dan vesaire şuradan, buradan sürekli kendine çeken kadınların 20-30 tane fotoğrafı görünüyormuş. Açık bunlar şimdi görüyor. Ben de ona şaşıyorum Şimdi benim gördüğümü başkası da görebilir. Bir insan bu kadımla birlikteyken nasıl çekinmeden yani bence dönüp hazır bir yalanı vardır bu konuda kendini aklayacak falan böyle. Bunlara ihtiyaç duyuyor ki, niye ihtiyaç duyuyorsun ki...hep şaşıyorum. Kadınlara böyle bakıyorlar hep.

Ama şeye baktığında vicdanı olsun diye "Seni çok seviyorum" bilmem ne diye baktığında, senin gibi bir insan, senin beklentilerinde, senin derinliğinde bir insan gibi. Ama o vitrinin arkasında böyle kendini insanlara cazip hale getiriyor büyük ihtimalle. Arka planda da SilikonVadisi gibi bir hayal dünyası var. Nasıl bir ikili yani. Şizofrenik bir şey. "Çüş" diyorum ben. Aslında şizofrenik de değil, biliyor her şeyi de. Çok güzel şey yapabiliyor. Şu anda benim kendimi korumak istediğim insan tipi bu oldu: narsistler. Narsistlerden kaçmaya çalışacağım bundan sonra. Hiç görüşmeden her insanı göklere çıkaran bir insanın yalan söyleyeceğini düşünmeyecek saflıktaymışım ben. Niye yalan söylesin ki? Ne gerek var?" istese bir sürü insan hayatında olabilir. Bir insan bir insanı görmeden hani "aradığım sensin, şöyle böyle" gibi bir şeyler söylüyorsa, buna şüphe ile yaklaşmak lazım. İşte, görüşmeden, görmeden bu şekilde olmaz yani. Başka türlü olmaz zaten. Ben hani karşımdakini yaşına, başına birikimine, her şeyine yakıştıramadığım için. İnsanın yani. Ozaman git kendi yaşıtında bir insanla takıl hani. O daha güzel. O daha iyi. Canlı heyecanlı şeyler yaşarsın. Niye tekrar işte evlenmişim, boşanmışım, çocuğum varmış, gelecek kaygım varmış, vücudum yamulmuş falan... Bana niye şey yapıyorsun ki yani. Bir sürü seçeneğin var. Mesela o yüzden şaşırmışımdır. Son dönemde yaşadığım ilişkiye dair itiraf. Kadınlar da bu var mıdır bilmem ama. İşte, çevremden böyle bir şey görmedim hani. Aslında erkek sitelerine bakıp 20 tane fotoğraf koyan bir kadını bizim çevremizde bilmiyorum. En azından şunu saklamazlar hani. Şiirli edebiyatlı bir dünya yaratıp da her şeyi böyle maneviyat üzerinden kurmuş bir insan da maddi bir şeye, arka planda bedene bakana bir insan da ... böyle iki yüzlü bir şey görmedim ben. Rastlamadım diyeceğim ama yoktur hani, yok. Böyle enteresan insanlar gördüm. Son dönemde de bu anlamda bir yaşıma daha girdim. Hayat dediğim şey bir de bana bunu gösterdi yani. Narsistlerden bir kere şöyle bir oç almak istiyorum. Herkes adına bir şey. Böyle yaklaşan biri olursa, "ah canım ya" deyip ortadan kaybolmayı düşünüyorum. Bir kere de biz bunu yapalım bari diye. Son dönemde yaşadığım böyle bir şeydi. Kandırıldım. Aklıma gelmişken söyleyeyim dedim. (İnternet bağlantısının zayıflığından dolayı çözümlenemiyor) (...) Bu sahteliğin de farkında olmalı insanlar. Böyle şeylerden sahtelikler çıkıyor ve sonra maalesef beklendiği gibi bir şey çıkmıyor ortaya. Dediğim gibi, sosyal medya, narsizm, psikopatlık...feci durumda. Evet, bu konuyu da böyle anlatmış oldum.